

ei peafeks. Aga kui ta wa sõge just parajaste
 wiimseid konksusi wõitnud, seal prahwatand ta waese
 wats latti ja kole wee kogu jooksnud senna suure
 nõgu sisse koflu ja seda wiisi sündind siis Üle-
 mieste järw ehk Järweliila meri.

Et aga wana Jaak nüid kõngend oli ja ta
 poead weel noored olid, seepärast pöörnud u'ad
 siis jälle koen tagasi ja lastnud Kalewipoea Kale-
 wi poeaks jääda.

Wäikse Geriku pere Gedu lugu.

(Üks tõeste sündind lugu.)

Armas Gestirahwa sugu,
 Gesti helded, waiksed neitsid,
 Kumlge plika Gedu lugu,
 Kudas Jumal hoiab wäiksid!

Wäike Gedu wagast elas,
 Kogu küla inglits hüiti;
 Euges kirrja, nii et kõlas,
 Põlnd t'al elmid, sõlge, riiti.

Gedu ema külas teenis,
 Ühes waeses talu-peres;
 Mees t'al furnud, ise riitis —
 Gedut toites — sõrmed meres.

Ajaratas raudsest wästas
 Üle Gesti pinna siis;
 Jahu kõrti rahwas nospas
 Ja laulul oli nutu wiis!

Ütsford jälle päite tuli,
 Siit talwet ära ajama,
 Siiski külmal oma woli,
 Ta hakkas wastu menuma.

Ühel laubal ütles ema:
 „Wärsked munad korwi panen,
 Wii nad kirgu mõisa täna!
 Prouat nendega ma tänan;

Gest mitu aastat olen ma,
 Meid teenind enne rõõmuga
 Ja üfagi ei kuulnud ma,
 Et tapeldi seal minuga.

Ja wiimate kui suremas,
 Ma olin raskest haige maas,
 Siis käis mind proua vaatamas
 Ja magust juttu m'uga a'as.

Ka ära seda unusta,
 Suud ilust kääle anna sa!
 Ja Jumal ise andku ka,
 Et jälle tuleb õnnega!